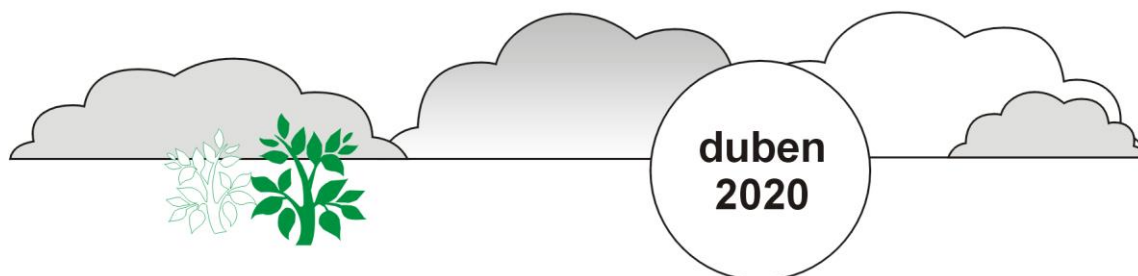

Starohobezský

SLON

K
Í
N
D
O
V
Ú

Ani v měsíci dubnu nebude chybět školní časopis Slon.

Jsem velmi rád, že obsah čísla je pouze a jenom z vašich příspěvků. Snad někdo ocení skutečnost, že v této době fungujeme tak, jako bychom nezažívali nouzový stav.

Děkuji všem, kteří plní své úkoly, díky nimž se můžete začíst do pocitů vašich spolužáků z pandemie, přiblížit si velikonoční svátky nebo zavzpomínat na výjimečný dárek.

Když se nemůžeme vidět a slyšet osobně, pojďme to zkusit prostřednictvím mých stránek.

Přeji zajímavé čtení a buďte nadále zdraví a zodpovědní.

Slon

Koronavirus

Jaké byly vaše názory na koronavirus 6. 3. 2020?

- Ilonka:** Já si myslím, že je to normální chřipka. Myslím, že média přehánějí. A podle mě budou lidi nakažení a ani si toho nevšimnou.
- Jirka:** Myslím si, že nemusíme šířit paniku, ale bojím se toho. Nejvíc mě štve lidi, kteří vykupují obchody. Stejně se to objeví všude.
- Hanka:** Já strach z koronaviru nemám. Myslím si, že média to zveličují.
- Martin:** Každý večer se dívám na zprávy. Když se koronavirus objevil poprvé v ČR, měl jsem strach. Sestra mi ukazovala fotku z Jihlavy, jak tam nakupoval člověk, který měl na sobě plynovou masku.
- Petr:** Panika je zbytečná, já se nemoci nebojím, protože má mít údajně příznaky chřipky. Ale kvůli koronaviru nejedu do Anglie.
- Karolína:** Nebojím se, ale myslím si, že televize dělá paniku.
- Verča:** Panika je zbytečná, hlavně to, jak lidé šílí v obchodech a nakupují zásoby jídla.
- Tereza:** Myslím si, že je zbytečné nakupovat ve velkém, protože je to skoro stejné jako chřipka. Ale moje trenérka koní byla ve Vietnamu a nyní je v karanténě.
- Filip:** Já to nějak neřeším. Myslím si, že lidi až moc panikaří.
- Honza:** Díváme se na televizní zprávy, ale nepanikaříme. Zbytečně nenakupujeme potraviny ani roušky. Roušky potřebují více v nemocnicích. Doufám, že nezruší mistrovství světa v hokeji, na které se moc těším.
- Pavel:** Já koronavirus beru jako těžší chřipku. My lidi z toho děláme hroznou smrtící zbraň a ruší se spousta akcí.
- XXX:** Všichni to moc přehánějí a stejně to dlouho nevydrží, protože je to Made in China.
- XXX:** Na zprávy se dívám a informace taky sbírám. Doma už máme i nějaké zásoby.
- XXX:** Mě to nezajímá, je to jako chřipka.

- Karel:** Za mě se to příliš prožívá. Každopádně bych nikam necestoval, stejně dovolené nemám rád.
- Veronika:** Je mi líto starých lidí, ti se určitě bojí, a pak je mi líto rodin, které již o někoho přišli. Je fajn, že někteří lidé berou tuto situaci s humorem a nepanikaří.
- Irena:** Média přehánějí a lidi pak moc blázní.
- Pepa:** Lidi to moc řeší a panikaří.
- Simona:** Co má přijít, přijde, ale nikomu nepřeji, aby onemocněl.
- Daniela:** Já média nesleduji, ale přesto o koronaviru pořád slyším. Je to nemoc jako každá jiná.
- Monika:** Nechtěla bych být mezi nakaženými, ale podle mě je to přehnané.
- Honza:** Zatím jsou všichni nakažení v dobrém stavu a vláda dělá rozumné kroky proti šíření nákazy.
- Šimon:** Podle mého je to jeden velký byznys. Ale spíše by mě zajímalo, kde se to vzalo. Jak to přišlo, tak to zase odejde, stejně jako španělská chřipka, SARS a ostatní smrtelné nemoci.

A jaké byly vaše názory 14. 4. 2020?

Kuba:

Můj život před pandemií: ve škole jsem se už nudil a chtěl prázdniny, ale teď už chci do školy. Můj život po pandemii: těším se na spolužáky a na kamarády a nechci už dělat domácí úkoly přes internet.

Honza:

Než přišla tato nemoc k nám, žili jsme normální život. Chodili jsme do školy, ven nebo za kamarády. Bohužel, teď to nejde. Jindy žáci ve školách nadávají na školu, ale dnes by se tam někteří rádi vrátili. Myslím, že nejsem jediný, koho to nebaví doma, ale vždy se něčím zabavím. Mé kamarády nyní musí zastoupit hry, internet, televize a mobil. Není to takhle pořád. Já to mám ještě dobré, protože mám doma zahradu a dvůr, tak můžu trochu na vzduch. Někteří ale nemají přístup ven a musí být zavření ve svých obydlích. Už chci do školy. Ne, že by mě nebavilo být doma, ale nechtějí se mi dělat úkoly. Doufám, že nebudu opakovat ročník a taky že to bude všechno jako dříve.

Pavel:

Koronavirus mi moc nevzal, s kamarády si stejně píšeme, jenom si myslím, že je to takový dobrý odpočinek, který jsme všichni potřebovali. Jak od práce, tak od školy. Teď mám všeho dost, dost času na úkoly, dost času na rodinu, i když možná kdyby toho bylo méně, taky bych se nezlobil. Mám taky dost času na práci, prostě je všeho tak akorát a jistě se mi to líbí více než chodit do školy. Já bych si přál, aby to bylo ještě ty 2 roky, než odejdu na střední.

Radek:

Před koronavirem jsem nebýval tolik aktivní, protože jsme se staral jenom

o školu a více jsem se setkával se svými kamarády. Ale i když se teď s nimi tak často nepotkávám, jsem aktivnější než dříve. Docela často jezdím na kole a někdy i něco vytvořím. Pomáhám tatkově s jakoukoli prací. Na kole jezdím třeba i třikrát denně a docela i dlouhé trasy a zkouším si třeba i slalom na hřišti. Jsem rád i za to, že mám více času na úklid. Mrzí mě to, že nemůžeme navštívit babičku a dědu, ale i tak jsem doma dostatečně zabaven prací, takže se nikdy nenudím.

Adéla:

Kvůli pandemii jsem ztratila veškerý kontakt s kamarády. Také jsem přišla o oslavu narozenin. Co mi koronavirus dal do života? Možná tak to, že musím pracovat. A také to, že jsem se sblížila se sestrou.

Aneta:

Můj život se hodně změnil. Před koronavirem jsem vůbec neměla čas na sebe, na rodinu a ani moc na školu. Díky současnému stavu mám na všechno více času. I když jsem si myslela, že se po pár týdnech se sourozenci pozabíjíme, tak zatím všichni žijeme. Přestože mi současný stav vzal kamarády, tak doufám, že je snad ještě uvidím do konce školního roku. A když ne, tak snad se sejdeme o prázdninách. Zatím se mám dobře, jsem ráda, že mám psa, a tak aspoň s ním můžu chodit ven a nejsem pořád jen zavřená doma. Docela bych si přála, abychom se mohli vrátit do školy, protože už mě to doma nebaví.

Daniela:

Myslím si, že se toho pro mě moc nezměnilo, pouze to, že nechodím do školy. Musím se učit doma, a to mě vůbec nebaví. A to mám štěstí, že mi někdo pomáhá. Kdyby nebyla ta škola, tak by to byly úplné prázdniny. Protože jsem vlk samotář, tak mi kamarádi ani moc nechybějí. Jinak si tu karanténu docela užívám.

Irena:

Můj život se ani moc nezměnil. Jediné změny, co proběhly, jsou ty, že nechodíme do školy a učíme se doma přes internet. Pak trávím celé dny s maminkou a bratrem. Můžu být víc času na sociálních sítích. Je to nezvyk být celé dny jen doma. Přála bych si, aby se našel lék proti koronaviru. Lidé by měli dodržovat opatření, která byla stanovena, proto já zůstávám doma, chodím max někam za ves a mezi lidmi nechodím. Spolužáci mi ani moc nechybějí, protože s některými jsem v kontaktu.

Mám více času na maminku, bratra a aktivity, které mohu dělat doma.
Úkoly mě baví jen některé.

Monika:

Před koronavirem byl můj život hodně uchvátaný. Neměla jsem na nic moc čas a vše dělala nahonem, takže tato situace má pro mě velký přínos v tom, že můžu trávit víc času s Tomášem.

Simona:

Můj život před koronavirem nebyl dokonalý, ale musím uznat, že se vše celkem změnilo. Vzalo mi to prakticky všechno: kamarády, trávený čas s rodinou, volný čas a i studium. Učit se sama doma není žádná sláva. Nebojím se koronaviru, na něco se umřít musí, ale spíše se bojím toho, jestli se dostanu na školu. Celé dny trávím jen u počítače a dělám úkoly a stejně nic z toho neumím. Přejde mi toho zbytečně moc a myslím si, že každý na to nemá celé dny. Někdo má i sourozence a je třeba se vystřídat a v takové situaci chce být nespíš každý s rodinou. Kdybych se se všemi nehádala, možná by to bylo i fajn. Chybí mi škola a ten kolektiv tam. Mrzí mě, že už se nevidíme. Přála bych si, abych ještě navštívila základní školu jako žákyně 9. třídy. Nebo si zopakovat tento rok znovu, ale bez nějakého koronaviru.
Doufám, že to přežijeme ve zdraví.

Šimon:

Před pandemií jsem žil hodně aktivně. Chodil jsem do školy, jezdil na kole, vídal se s kamarády, na víkendy jsme jezdili po České republice do kempu, na výstavy, lyžovat. V této situaci nám nezbyvá nic jiného než se většiny koníčků vzdát. Teď jezdíme na kole, většinou po polních cestách a snažíme se vyhýbat městům. Také jezdím do přírody na ryby. A aspoň můžu spát do 11:00 hodin.

Veronika:

Můj život před koronavirem byl takový, že jsem byla pořád v kontaktu s lidmi ze třídy. A teď, jelikož jsem celou dobu doma, tak jsem z celé třídy v kontaktu asi jenom se čtyřmi lidmi, a ani to ne. To je asi všechno, co se změnilo. Ale mám víc času na sebe a své mazlíčky. A úplně nejvíc mi to takhle vyhovuje.

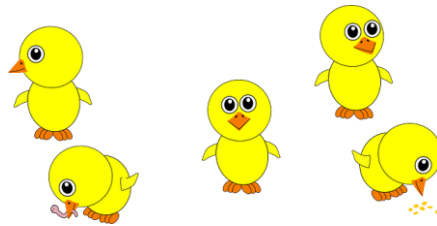
Honza H.:

Můj život před COVID 19 byl obyčejný. Situaci jsem sice sledoval, ale zase tak moc mě nezajímala, nemyslel jsem si, že by to u nás mohlo být v nějakém velkém rozsahu, žil jsem normálně, chodil do školy a ven s kamarády. V této situaci je život můj a všech lidí zcela jiný. Musíme dodržovat různá opatření a prevenci před nákazou, učit se z domova a nikdo neví, co a jak bude dál. Taková trochu nejistota.
A to je asi tak vše.

Filip:

U mě se toho moc nezměnilo. Doma jsem byl i před koronavirem, takže tam je to skoro stejné. Akorát mi přijde, že chodím ven méně než předtím. A to jsem ven skoro nechodil. Možná, že se víc a víc nudím.

Velikonoce

Ilonka: Mé Velikonoce jsem si představovala tak, že přijdou koledníci, dostanou vajíčka a odejdou. Ale mé Velikonoce byly takové: nelíbily se mi, protože nemohl nikdo přijít. Vajíčka jsme barvili. Měla jsem hned po Velikonocích narozeniny. Nikdo nemohl kvůli karanténě přijít. Myslela jsem, že Velikonoce budou zábavné. Mamka mi slíbila, že pojedeme do bazénu v Jindřichově Hradci, ale nejeli jsme. Ani jsem nedostala žádný dárek. Všude bylo zavřeno. Až otevřou obchody, s mamkou si půjdu vybrat dárek. Doufám, že tato opatření nebudou dlouho trvat. A doufám, že se brzo vrátíme do školy. A budu se moci vidět s přáteli.

Jiřík: Letošní Velikonoce byly něco jako Vánoce bez sněhu, chyběla mi velikonoční obchůzka. Nemohl jsem vyšlehat ani babičku, a to mě mrzí ze všeho nejvíce.

Nedělali jsme nic tradičního, protože Velikonoce bez obchůzky nejsou pravé Velikonoce. Vlastně byl přestupný rok, takže mě to moc nevadilo, měly totiž chodit holky. Velikonoce nebyly z důvodu, že se k nám dostal COVID-19 a vláda zavedla opatření. Velikonoce v karanténě mě nebaví, už bych chtěl jít do školy. Velikonoce jsou křesťanský svátek a připomínají zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Velikonoce jsou pohyblivý svátek, datum se mění rok od roku. Velikonoce jsou krásný svátek, kdy se můžou šlehat holky. Doufám, že to bude příští rok lepší a my kluci budeme zase chodit na pomlázku.

Tereza P.: Velikonoce jsou pro mě svátky, které nemám zrovna v oblibě. Na rozdíl od Vánoc se nenajím dobrého bramborového salátu či cukroví. Jediné, co obdržím, jsou modřiny od pomlázek, které se vystřídají na mém pozadí. Spíše mě toto období stresuje, než aby mě těšilo. Jediné pozitivum na tom všem lze tak najít v tom, že tento rok se kvůli koronaviru neslavily. Jinak kdyby byly Velikonoce, tak bych se asi někde schovávala před kluky.

Natálka: Mé Velikonoce byly tímto rokem úplně jiné, jelikož je karanténa. Ale i tak jsem si je báječně užila. Jako každé pondělí o Velikonocích mě bráchové vzbudili a chtěli, abych vylezla z postele, že mě vymrskají. A mně se nikdy nechce, protože vím, co mě čeká. Nakonec jsem vylezla a bráchové a taťka mě pěkně vymrskali. Au, to bolelo! Potom jsme se šli nasnídat a najednou jsem slyšela maminčin mobil. Byl to dědeček a řekl mamce, že se narodila dvě malá jehňátka. Když nám to mamka řekla, tak jsme s bratry byli šťastní, že se jehňata narodila. Mamka nám řekla, že až se nasnídáme, tak se na ně půjdeme podívat. Bratři chvátali, abychom tam byli co nejdříve. Když jsme se nasnídali, šli jsme se obléct a vyrazili za dědečkem a babičkou. Utíkali jsme na zahradu a oni tam na nás čekali. V rukách měli dvě malá jehňátka, jedno z nich bylo černé, druhé hnědobílé. Dědeček mi dal jedno pochovat. Bylo tak malé a roztomilé. Ale po chvíli jsme museli jít domů. Rozloučili jsme se a šli.

Petr: Letošní velikonoční svátky byly netradiční. Každý rok si pletu pomlázku. Letos, protože bylo zakázáno chodit na koledu, jsem ji nepletl. Ani tradiční barvení vajec se u nás nekonalo. Mamka upekla alespoň beránka, který byl moc dobrý. Odpoledne jsem hrál s kamarádem na počítači hru. Večer jsme šli s taťkou do lesa. Viděli jsme krásného srnce, který se pásł na louce. Letošní Velikonoce byly opravdu zvláštní. V podstatě se nelišily od běžného dne, a tak ani nevím, co bych o nich dál napsal.

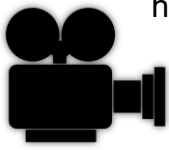

Martin: Mám rád Velikonoce. O Velikonocích vždycky s kamarády zažiju hodně legrace a zábavy. Letos ale byly úplně jiné. Bylo hezké počasí, mohl jsem být venku a nechodit do školy. Někomu se to líbí, ale myslím, že ne všem. S kluky chodíme vrkat, ale to se teď nesmělo, nesmělo se chodit ani na pomlázku. Doma jsem sice vyšlehal mamku i sestru, ale není to ono, s partou kluků je to větší zábava. Velikonoce se mi moc nelíbily a doufám ve zlepšení. Snad jediné dobré je to, že jsme všichni zdraví. To je dnes nejdůležitější. Chtěl bych všem popřát hezké a zdravé jaro!

Hanka: Letošní Velikonoce, i když byly netradiční, se mi líbily. Ve středu mamce přišla sms od obce, že o vrkání letos nepřijdeme a že budeme vrkat v určitou hodinu před svým domem. Byla to celkem legrace. Zapojila se do toho celá naše rodina, dokonce i bábi s dědou. Byl to takový rachot, že nás až bolely uši. Aspoň jsme přehlušili to veliké ticho, které v této době všude panuje. V sobotu ráno jsme vyměnili vrkačky za vyklepávačky a pět minut poctivě vyklepávali. Protože jsem se kvůli karanténě nemohla vidět se svými kamarádkami, vyrazila jsem s mamkou do lesa. Chvillemi jsme i běžely, a tak jsem druhý den nemohla na nohu. V pondělí ráno mě taťka vymrskal. Poté i bratr Honza. A ten mě tak vymrskal, až to bolelo. Oběma jsem dala čokoládového zajíce, protože letošní Velikonoce jsme vajíčka nebarvili. Tyto svátky, i když byly jiné než obvykle, byly moc hezké, protože jsem je strávila se svou rodinou.

Dárek, který mi udělal velkou radost

Kuba: Je to malá kamera, která je vodotěsná a má kryt proti pádu. Už jsem s ní byl u moře a natáčel pod vodou ryby a kraby. Dárek jsem dostal k Vánocům. Když jsem ho otevřel, měl jsem velikou radost a hned jsem musel kameru vyzkoušet. Začal jsem chodit na ryby a natáčet. Párkrát mi spadla do vody. Má hezké záběry, ale nevýhoda je, že se rychle vybije baterie. U moře jsem kameru využil nejvíce, protože je tam čistá voda. Bavilo mě, když jsem ji v hloubce upustil a ona vyplavala na hladinu. Tuto kameru mám stále. Už ji ale tak často nepoužívám, protože nejezdím k moři. Tak ji už využívám pouze na kolo nebo na ryby. Bratranec si také kameru přál a dostal ji. Tak spolu natáčíme parkur nebo nějaké hlouposti. Kameru jsem zkoušel dávat i na RC autíčko, které se díky tomu do zatáčky překlánělo na bok. Tyto kamery používáme teď na freestyle koloběžku a skáčeme triky. Už se nám stalo, že nám několikrát odpadla. Zkoušeli jsme ji pustit po proudu, ale báli jsme se, že se už nevrátí, ale vrátila. Kamera může až do hloubky 30 metrů, pak by asi už nefungovala. Tak hluboko jsem ale ještě nikdy nebyl. Ta bratrancova kamera může do hloubky 50 metrů, to už je spíše pro potápěče.

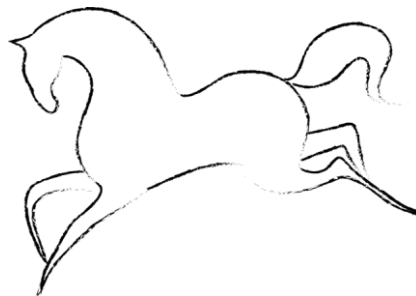

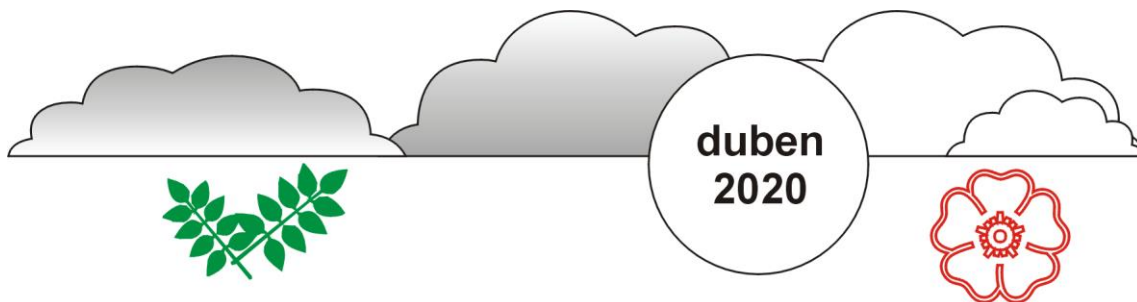
Honza: Dárek, který mi udělal radost, jsem dostal nedávno o Vánocích. Přál jsem si ho už déle. Nebyl jsem si jistý, jestli ho dostanu. Konečně nastal ten den, kdy jsem ho dostal. Když jsem ho viděl zabalený pod stromkem, nevěděl jsem, zda je to ono, ale bylo. Byl to detektor kovů. Vypadal skvěle. K němu jsem taky dostal tašku na poklady a kryt na detektor. Hned jsem ho rozbalil. Druhý den vyzkoušel, protože nebyl žádný sníh. Fungoval skvěle. Chvíli mi to trvalo, než jsem se s ním naučil. Po několika hledáních to už šlo. Hledám vždy, kdy to jde. Pořád mě to baví. Nikdy nevím, co najdu. Nenacházím pořád dobré věci. Dnes už mám několik desítek mincí a knoflíků. V okolí to nemám ještě všechno pořádně prozkoumané. Tento dárek mě velmi potěšil.

Filip: Minulé Vánoce jsem dostal dárek, na který jsem se těšil už strašně dlouhou dobu. Byl to můj vlastní notebook. Asi si někdo řekne: „Proč?“ A na to mu odpovím jednoduše. Do této doby jsem mohl hrát jen o víkendech, když přijel taťka z práce. A taky to, že jeho notebook byl pomalý. O dárku jsem věděl, takže to nebylo takové překvapení. Ale zase jsem se na rozbalování těšil tak 100krát víc. Nevěděl jsem, který dárek to bude. Rozbalil jsem ho jako jeden z posledních dáreků, a to už jsem byl tak natěšený, že kdyby tam nebyl, tak bych zbylé dárky roztrhal tak za 10 vteřin. Ale naštěstí tam byl. Když jsem uviděl na krabici nápis ASUS, byl jsem šťastím bez sebe. Objal jsem mamku a taťku. Chtěl jsem si ho jít rychle zapnout a nainstalovat nějaké věci, ale mamka s taťkou mi řekli, že to udělám potom. Tak jsem zůstal a počkal, než jsme si všichni rozbalili dárky. Pak jsem si šel zapnout počítač a nainstaloval nějaké hry. Druhý den jsem už hrál s kamarády a byl vysmátý od ucha k uchu. Zrovna na svém dárku píšu tento úkol. Shrnul bych to jako jedny z nejlepších Vánoc, které kdy byly.

Veronika: Za celý můj život mi udělal tu úplně největší radost jeden jediný dárek. Dostala jsem koně, kterého mám doteď. Probíhalo to tak, že mi ho vyhlédla trenérka. Domluvila se s rodiči a ti souhlasili. Jednoho dne maminka řekla, že jede do Prahy kvůli práci a že se vrátí k večeru. O chvíli později přišla babička s tím, že se chce děda podívat, kam to vlastně chodím ke koním. Ještě ten den jsme jeli k západu slunce na místo, kde se mělo všechno odehrát. Podívali jsme se na ostatní koníky a pak se šli kousek projít. Když jsme se vraceli, najednou tam stál přepravník na koně s autem. Rozjasnily se mi oči s tím, že si trenérka koupila nového koně. A pak mi táta řekl: „Jdi si pro něj.“ A to mě trošku zarazilo. Když jsme došli k přepravníku, jako první na mě vykoukla trenérka a pak maminka. Tu jsem radostí objala. Pak se všichni tak nějak zarazili a otevřeli přepravník. A v něm stál krásný svalnatý hnědák. Maminka za mnou přišla a řekla: „Tak, Verčo, ten je tvůj.“ A já málem zapoměla, jak se dýchá. V tom šoku jsem na chvíli i zapoměla, jak se vodí kůň. Ale zážitek to byl nezapomenutelný.

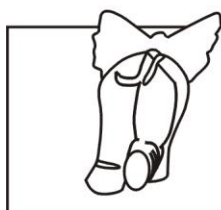

Dárek, který mi udělal velkou radost

Irča

Když mi bylo asi tak 6 let, hodně moc jsem chtěla zvířátko. Bratr měl křečka Lorda a já jsem chtěla mít aspoň myšku, proto jsem si našla krabici, udělala do ní dvířka a díry jako okna. Do mističky jsem dala trochu vody a obilí. Hotový domeček jsem dala do sklepa ke kotli v domnění, že se tam nějaká ta myška nastěhuje. Tu krabici jsem tam nechala několik dní, ale žádná myška se tam nenastěhovala. Když rodiče viděli, jak zoufale toužím po myšce, rozhodli se mi koupit křečka. Jeli jsme do Dačic a koupili křečka. Byl to křeček džungarský a dala jsem mu jméno Endy. Koupili jsme mu krásnou klec a vhodné krmení. Byla jsem z něho nadšená a šťastná, že mám svoje první zvířátko. Endy byl malý, šedohnědý a brzy jsem zjistila, že kouše. Hrozně rád šplhal po kleci a vyhazoval hobliny z klece ven. Brousil si zuby o klec a vydával děsivé zvuky. Brzy zjistil, jak se otevírají dvířka, a utekl. Byla to docela sranda nahánět ho po obýváku. Nakonec jsme ho chytili, dali do klece a klec pořádně zabezpečili. Starala jsem se o něj sama a pečlivě. Kúpovala jsem mu mlsky pro hlodavce. Na zahradě jsem mu trhala kokošku pastuší tobolku, tu měl hrozně rád. Měl rád hlazení a drbání v kožiš-

ku. Bohužel jsem ho měla jen dva roky. Jednou ráno jsem zjistila, že umřel. Pohřbili jsme ho na zahradě. Když rodiče viděli, jak jsem smutná, pořídili mi druhého. Byl to křeček angorský. Dala jsem mu opět jméno Endy.

tisk

ZŠ a MŠ Staré Hobzí

e-mail: skola.hobzi@dac.cz
www.skolahobzi.cz